

РЕШЕНИЕ

№ 41

гр. Чирпан, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЧИРПАН, СЪСТАВ I, в публично заседание на двадесет и девети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: А. Т. Динков

при участието на секретаря Милена В. Ташева
като разгледа докладваното от А. Т. Динков Гражданско дело №
20235540100785 по описа за 2023 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по искова молба (ИМ), подадена от ищеца А. Х. Г., ЕГН *****, с адрес: обл. Стара Загора, общ. Братя Даскалови, с. М., ул. „И.К. **“, чрез адвокат А. Д., член на САК, личен № ***, със съдебен адрес и адрес за призоваване: гр. София, р-н „С.“, ж.к. „Я.“, ул. „Х.О. ***, тел. *****, със съдебен електронен адрес за призоваване: ***, срещу „Неткредит“ ООД, ЕИК 201253421, със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1797, р-н „Изгрев“, ул. „Лъчезар Станчев“ (Литекс Тауър), № 3, ет. 10, представлявано от И.Н.Х.-С..

В исковата молба (ИМ) се твърди, че на 13.10.2022 г., между ищецът и ответното дружество бил сключен договор за потребителски кредит № 202210130447510058.

Съгласно чл. 1 от договора, кредиторът се задължил да предостави на кредитополучателя потребителски кредит под формата на заем в размер на 500.00 (петстотин) лева, която сума представлява главницата и чистата стойност на кредита. Сумата се предоставяла на кредитополучателя на датата на сключване на настоящия договор, а при невъзможност – на следващия работен ден.

Съгласно чл. 1, ал. 2 от договора, кредитополучателят се задължил при условията и сроковете на този договор да върне предоставения кредит, както и да заплати уговорената лихва и другите разходи по кредита, съгласно уговореното в договора.

Съгласно чл. 1, ал. 3 от договора, предоставения по този договор кредит представлявал потребителски кредит по смисъла на Закона за потребителския кредит, сключен по инициатива на кредитополучателя и съгласно Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние (ЗПФУР).

Съгласно чл. 2 от договора, кредиторът бил длъжен да предостави на кредитополучателя еднократно и в пълен размер уговорената главница по кредита чрез системата на ePay.bg.

Съгласно чл. 3, ал. 1 от договора, кредитополучателят бил длъжен да върне главницата и да заплати лихвите по кредита в срок до 14.04.2023 г. на вноски съгласно погасителния план по чл. 11, ал. 2 от настоящия договор.

Съгласно чл. 4, ал. 3 от договора, в срок до края на следващия ден от сключване на настоящия договор, кредитополучателят бил длъжен да предостави на кредитора гаранция по кредита, съгласно реда и условията, предвидени в общите условия по договора. Банковата гаранция или гаранцията, издадена от небанкова финансова институция, трябвало да бъде за сума в размер на 558.00 лева, със срок на валидност до 15.04.2023 г.

Съгласно чл. 6, ал. 1 от договора, в случай че кредитополучателят не представи на кредитора гаранция по кредита по чл. 4, ал. 3 от този договор в установения срок и съгласно реда и условията предвидени в общите условия по договора, той дължи на дружеството неустойка в размер на 420.00 лв.

Съгласно чл. 6, ал. 2 от договора неустойката се начислявала на месец, считано от изтичането на срока по чл. 4, ал. 3.

Съгласно чл. 6, ал. 5 от договора, начислената неустойка се заплащала заедно със следващата погасителна вноска по кредита, съобразно уговорения погасителен план.

Съгласно чл. 11, ал. 1 от договора, кредитополучателят се задължавал да заплаща на кредитора като възнаграждение годишна лихва в размер на 38.75% от главницата по кредита.

В чл. 11, ал. 2 от договора бил представен погасителния план към договора. Съгласно чл. 11, ал. 3 от договора, чистата стойност на кредита (подлежащата на получаване главница по кредита) била в размер на 500 лв. Съгласно чл. 11, ал. 4 от договора, ГПР (годишен процент на разходите) по кредита бил в размер на 46.42% от заетата сума.

Съгласно чл. 11, ал. 5 от договора, общата сума, дължима от кредитополучателя по настоящия договор, била в размер на 558.00лв. В тази сума не се включвала начислената неустойка по чл. 6, ал. 1 от договора.

Съгласно чл. 11, ал. 7 от договора, лихвата по кредита на ден била в размер на 1/360 от годишния лихвен процент. Съгласно чл. 11, ал. 8 от договора, разходите по заема, посочени в ал. 1 – 5 от този член, не могли да бъдат променяни, освен с изричното писмено съгласие на страните.

В исковата молба (ИМ) се твърди, че ищецът е заплатил на ответното дружество сума в размер на 513 лева, видно от представените към исковата молба платежни бележки.

В ИМ се твърди, че сключения договор за потребителски кредит е недействителен, на основание чл. 22 от ЗПК, във вр. с чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, във връзка с чл. 26, ал. 1, предложение 1 от ЗЗД, тъй като клаузата за неустойка не била включена в ГПР, и не било посочено кои точно разходи формират ГПР.

В ИМ се предявява евентуален иск с правно основание чл. 26, ал. 1 от ЗЗД, предложение първо и второ ЗЗД, във вр. с чл. 26, ал. 4 от ЗЗД, за прогласяване за недействителна клаузата на чл. 6, ал. 1 от договора като се твърди, че клаузата е нищожна, поради противоречие с добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1, предл. 3 от ЗЗД, във вр. с чл. 8, пар. 1 от Директива 2008/48/ЕО, във вр. с чл. 16 от ЗПК.

В ИМ се предявява евентуален иск с правно основание чл. 26, ал. 1 от ЗЗД, предложение

първо и второ ЗЗД, във вр. с чл. 26, ал. 4 от ЗЗД, за прогласяване за недействителна клаузата на чл. 11, ал. 1 от договора за потребителски кредит, предвиждащ годишен лихвен процент (ГЛП), в размер на 38.75%, като накърняваща равноправието между страните, противоречаща на добрите нрави и в разрез с принципа на добросъвестността при договаряне.

Моли съда да се произнесе с решение с което да бъде прогласен за недействителен договор за потребителски кредит № 202210130447510058 от 13.10.2022 г., сключен между А. Х. Г., ЕГН *****, в качеството му на кредитополучател и „Неткредит“ ООД, ЕИК 201253421, в качеството му на кредитодател на основание чл. 26, ал. 1, предложение първо от ЗЗД, във вр. с чл. 22 от Закона за потребителския кредит, във вр. с чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК. При условие, че бъде отхвърлен иска с правно основание чл. 26, ал. 1, предложение първо от ЗЗД, във вр. с чл. 22 от ЗПК, моли да бъде прогласен за недействителен чл. 6 от договор за потребителски кредит № 202210130447510058, сключен между А. Х. Г., ЕГН *****, в качеството му на кредитополучател и „Неткредит“ ООД, ЕИК 201253421, в качеството му на кредитодател, на основание чл. 26, ал. 1, предложение първо и второ ЗЗД, във вр. с чл. 26, ал. 4 от ЗЗД. При условие, че бъде отхвърлен иска с правно основание чл. 26, ал. 1, предложение първо от ЗЗД, във вр. с чл. 22 от ЗПК, моли да бъде прогласен за недействителен чл. 11, ал. 1 договор за потребителски кредит № 202210130447510058, сключен между А. Х. Г., ЕГН *****, в качеството му на кредитополучател и „Неткредит“ ООД, ЕИК 201253421, в качеството му на кредитодател, на основание чл. 26, ал. 1, предложение първо и второ ЗЗД, във вр. с чл. 26, ал. 4 от ЗЗД.

В срока по чл. 131 от ГПК, е постъпил отговор от „Неткредит“ ООД, ЕИК 201253421 срещу А. Х. Г., ЕГН *****, с адрес: област Стара Загора, общ. „Братя Даскалови“, с. М., ул. „И.К. **“, в който се изразява становище, че исквата молба е редовна и допустима. Ответното дружество признава следните факти и обстоятелства - сключването между страните на процесния договор за кредит, по силата на който на ищеца е била предоставена сумата в размер на 500 лева и моли същите да бъдат отделени като безспорни и ненуждаещи се от доказване с доклада на съда по делото. Оспорва твърденията на ищеца, че договора за кредит е недействителен и атакуваните клаузи са нищожни. Счита, че информация за размера на ГЛП е налична в чл. 11, ал. 4 от договора (46.42%), а общата сума, дължима от кредитополучателя - в ал. 5 на чл. 11 от договора (558 лева). ГЛП бил изчислен при базовото допускане, че договорът за кредит ще остане в сила за уговорения срок и че кредиторът и потребителят ще изпълнят задълженията си при спазване на условията и сроковете, предвидени в договора за кредит. В договора ясно било посочено, че главницата по кредита е в размер на 500 лева, лихвата в размер на 58 лева, а общата дължима сума - 558 лева (чл. 11 от договора). Оспорва, че в ГЛП следва да бъде включена неустойката по чл. 6 от договора, както и посочване от страна на кредитора кои разходи е включил в ГЛП. Счита, че не е налице недействителност на клаузата от договора за предоставяне на обезпечение тъй като „Неткредит“ ООД, в качеството си на кредитор, изисквало от страна на кредитополучателя предоставяне на обезпечение, посредством което да защити признатия му от правния ред интерес да получи изпълнение по договора за кредит (чл. 63 от ЗЗД). Оспорва твърденията на ищеца за противоречие на договорения размер на възнаградителна лихва с добрите нрави, тъй като към момента на сключване на процесния договор действала разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ЗПК (нова, ДВ бр. 35 от 2014 г., в сила от 23.07.2014 г.), съгласно която годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерски съвет на Република България. С поставянето на

максимална горна допустима граница на годишния процент на разходите, законодателят защитил правата на длъжника (кредитополучател) от едностранен произвол на по-силната страна каквато е кредитодателят. В този смисъл били и мотивите на законодателя за тази промяна, които са обективирани в Стенограма от обсъжданията на проекта на Закон за изменение и допълнение на Закона за потребителския кредит № 454-01-8 от 30.01.2014 г., 42-то НС), където се обосновават нужда от предоставяне на по-високи лихвени лимити за финансови небанкови институции, чиято кредитна дейност е застрашена с висока степен на несъбираемост и приходите от лихви следва да покриват загуби от рисково кредитиране на неплатежоспособни длъжници, формиращо 50 % от оборотната дейност. Ответникът моли предявените искове да бъдат отхвърлени. Претендира разноси.

С отговора на ИМ ответникът е предявил срещу ищеца насрещен иск за заплащане на сумата от 74.51 лева, който с Определение № 91/13.02.2024 г. на основание чл. 211, ал. 2 от ГПК е отделен от настоящото производство.

От събраните по делото доказателства, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

С Протоколно определение от 29.02.2024 г. е обявен за окончателен проекта на доклад по делото, с който на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 от ГПК, съдът е обявил за признати и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че между А. Х. Г., ЕГН *****, в качеството му на кредитополучател и „Неткредит“ ООД, ЕИК 201253421, в качеството му на кредитодател е бил сключен договор за потребителски кредит № 202210130447510058 от 13.10.2022 г. при ГПР (годишен процент на разходите) по кредита - 46.42% и ГЛП (годишен лихвен процент) по кредита - 38.75%, както и че съгласно процесния договор за потребителски кредит № 202210130447510058 от 13.10.2022 г. ответното дружество „Неткредит“ ООД, ЕИК 201253421, в качеството му на кредитодател е предоставило на ищеца А. Х. Г., ЕГН *****, в качеството му на кредитополучател, сумата в размер на 500 лева.

С оглед установените безспорни факти, съдът намира за установено, че ищецът е получил в заем от ответника сумата в размер на 500 лева по договор за потребителски кредит № 202210130447510058 от 13.10.2022 г. при ГПР - 46.42% и ГЛП - 38.75%.

В чл. 4, ал. 3 от договора за потребителски кредит е посочено, че в срок до края на следващия ден от сключване на настоящия договор, кредитополучателят е длъжен да предостави на кредитора гаранция по кредита съгласно реда и условията, предвидени в общите условия по договора, като банковата гаранция или гаранцията, издадена от небанкова финансова институция, трябва да бъде за сума в размер на 558.00 лева със срок на валидност до 15.04.2023 г.

В чл. 6, ал. 1 от договора е посочено, че в случай, че кредитополучателят не представи на кредитора гаранция по кредита по чл. 4, ал. 3 от договора в установения срок и съгласно реда и условията предвидени в общите условия по договора, той дължи на дружеството неустойка в размер на 420.00 лв., която неустойка съгласно чл. 6, ал. 2 от договора неустойката се начислява на месец, считано от изтичането на срока по чл. 4, ал. 3 и се заплаща заедно със следващата погасителна вноска по кредита съобразно уговорения погасителен план съгласно чл. 6, ал. 5 от договора.

Съгласно чл. 11, ал. 5 от договора общата сума, дължима от кредитополучателя по настоящия договор, е в размер на 558.00 лева, като в тази сума не се включва начислената неустойка по чл. 6, ал. 1 от договора.

По делото са представени Общи условия, приложими към договорите за потребителски кредити на „Неткредит“, както и Стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителски кредити.

Страните не спорят и от представените с исковата молба платежни бележки се установява, че ищецът е заплатил на ответното дружество сумата в размер на 513 лева, видно от представените към исковата молба платежни бележки (л. 33 – 34 от делото).

Въз основа на така приетото за установено от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Предявени са главен установителен иск за прогласяване на недействителност на договор за потребителски кредит № 202210130447510058 от 13.10.2022 г., сключен между А. Х. Г., ЕГН *****, в качеството му на кредитополучател и „Неткредит“ ООД, ЕИК 201253421, в качеството му на кредитодател с правно основание чл. 124 от ГПК, във вр. чл. 26, ал. 1, предложение първо от ЗЗД, във вр. с чл. 22 от Закона за потребителския кредит, във вр. с чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК.

При условията на евентуалност, ако бъде отхвърлен предявения главен иск, е предявен първи евентуален иск да бъде прогласен за недействителен чл. 6 от договор за потребителски кредит № 202210130447510058 от 13.10.2022 г., сключен между А. Х. Г., ЕГН *****, в качеството му на кредитополучател и „Неткредит“ ООД, ЕИК 201253421, в качеството му на кредитодател, с правно основание чл. 26, ал. 1, предложение първо и второ ЗЗД, във вр. с чл. 26, ал. 4 от ЗЗД.

При условията на евентуалност, ако бъде отхвърлен предявения първи евентуален иск, е предявен втори евентуален иск да бъде прогласен за недействителен чл. 11, ал. 1 договор за потребителски кредит № 202210130447510058 от 13.10.2022 г., сключен между А. Х. Г., ЕГН *****, в качеството му на кредитополучател и „Неткредит“ ООД, ЕИК 201253421, в качеството му на кредитодател, с правно основание чл. 26, ал. 1, предложение първо и второ ЗЗД, във вр. с чл. 26, ал. 4 от ЗЗД.

По делото не е спорно и от събраните писмени доказателства се установява, че между страните е бил сключен договор за потребителски кредит № 202210130447510058 от 13.10.2022 г., по силата на който ответното дружество е предоставило на ищеца заем в размер на 500 лв., като последният се е задължил да върне сумата, ведно с уговорената възнаградителна лихва в размер на 558.00 лева в срок до 15.04.2023 година.

Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗПК договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя, или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане. Ответникът кредитодател е небанкова финансова институция по смисъла на чл. 3 от ЗКИ, като дружеството има правото да отпуска кредити със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Ищецът е физическо лице, което при сключване на договора е действало именно като такава, т. е. страните имат качествата на потребител по смисъла на чл. 9, ал. 3 от ЗПК, съответно – на кредитор, съгласно чл. 9, ал. 4 от ЗПК, а сключения между тях договор по своята правна характеристика и съдържание представлява такъв за потребителски кредит, поради което за неговата валидност и последици важат изискванията на специалния Закон за потребителския кредит (ЗПК).

Твърденията на ищеца за недействителност на договора за кредит поради нарушение на чл.

11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, съдът намира за неоснователни. В договора е посочен лихвения процент по кредита (38.75%), както и годишния процент на разходите по кредита (46.42%). Настоящият съдебен състав приема, че са спазени изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 9 и т. 11 от ЗПК, доколкото с договора е уговорен фиксиран лихвен процент за целия срок на кредита, като за спазване на изискването на разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 9 от ЗПК е достатъчно същия да бъде посочен в договора, доколкото останалите изброени в нея реквизити относно лихвата по потребителския кредит, касаят хипотезата, в която страните са уговорили променлив лихвен процент. При договори за кредит с фиксиран лихвен процент за спазване на изискването на чл. 11, ал. 1, т. 11 от ЗПК е необходимо погасителният план да съдържа информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски. В случая по делото в сключения между страните договор се съдържа погасителен план с такова съдържание, поради което следва да се приеме, че в него се описани условията за издължаване на кредита от потребителя. На следващо място следва да се има предвид, че съгласно § 1, т. 1 от ДР на ЗПК възнаградителната лихва е част от ГПР, а съгласно чл. 19, ал. 4 от ЗПК същият не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва за просрочени задължения в левове и във валута. В този смисъл при договорен размер на лихвата от 38.75% и ГПР в размер на 46.42%, същият се явява съобразен със закона и непротиворечащ на добрите нрави. В случая не е налице и нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, доколкото в договора е посочен размера на ГПР и общата сума дължима от кредитополучателя, изчислена към момента на сключването му. Отразени са и всички дължими плащания по договора, релевантни за изчисляване на ГПР, съобразно отразения в приложение № 1 към ЗПК начин към момента на сключване на договора.

С оглед изложеното, предявения главен установителен иск за прогласяване на недействителност на договора за потребителски кредит на основание чл. 124 от ГПК, във вр. чл. 26, ал. 1, предложение 1 от ЗЗД, във вр. с чл. 22 от ЗПК, във вр. с чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК се явява неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен, като съдът следва да разгледа предявения първи евентуален иск с правно основание 26, ал. 1, от ЗЗД, по който ищецът основава исковата си претенция на обстоятелството, че клаузата на чл. 6 от договора е нищожна поради противоречие с добрите нрави и с императивни разпоредби на закона.

В чл. 4 от договора кредиторът е въвел изискване за предоставяне от страна на кредитополучателя на банкова гаранция, и то в размер на цялата дължима сума по кредита – главница и възнаградителна лихва, а при неизпълнение на това задължение, съгласно чл. 6 от договора, кредитополучателят дължи неустойка в размер на 420 лв. Съдът намира, че така уговорените с договора клаузи за неустойка за неизпълнение на задължението за предоставяне на банкова гаранция, както и за самото задължение за нея, са неравноправни, респективно - такива, които противоречат на закона и добрите нрави, поради което неустойката, предвидена в чл. 6 от договора за потребителски кредит за неизпълнение на задължението по чл. 4, ал. 3 от същия е нищожна, поради противоречие с добрите нрави, тъй като е уговорена извън присъщите й обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Въведените с договора изисквания за вида на обезпечението и срока за представянето му създават значителни затруднения на кредитополучателя при изпълнението му до степен, то изцяло да се възпрепятства. Уговорена по този начин претендираната сума не съставлява неустойка, а част от печалбата на кредитора, която е единствената цел за начисляването ѝ. Клаузата за неустойка е и с неравноправен характер по смисъла на чл. 143, ал. 2, т. 5 от ЗЗП, тъй като е необосновано висока, в размер по-голям от този на главницата по договора. Размерът ѝ е фиксиран отнапред и с оглед вторичния характер на

задължението, което обезпечава - неизпълнение на задължение за обезпечаване на главното задължение по договора, чрез банкова гаранция, безспорно създава значително неравновесие между търговеца и потребителя. Самата банкова гаранция пък е в размер на дължимата по договора сума от 558 лв., включваща главница или договорна лихва, т. е. ако кредитополучателят е разполагал с тази сума, за да предостави на кредитора банкова гаранция в този размер, същият не би имал нужда от заемни средства. Установеното противоречие на клаузите за предоставяне на обезпечение по кредита и за неустойка при неизпълнение на това задължение с добрите нрави прави същата нищожна, като съгласно чл. 26, ал. 4 от ЗЗД в тази си част договорът не е породил действие и за кредитополучателя не е възникнало задължение за заплащане на сумите по нея.

С оглед изложеното, предявеният в условие на евентуалност първи установителен иск за нищожност на клаузата на чл. 6, ал. 1 от договора за кредит се явява основателен и следва да бъде уважен.

Поради уважаване на първия евентуален иск, съдът не дължи произнасяне по предявения втори евентуален иск.

По разноските:

При този изход на делото и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, ответникът следва да заплати в полза на ищеца направените от него разноски в настоящото производство в размер на 60 лв. за държавна такса.

От пълномощника на ищеца по първоначалните иски е поискано присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, за оказана безплатна правна помощ на ищеца. Видно от представения по делото договор за правна защита и съдействие, сключен между ищеца А. Х. Г. и адвокат А. Д. от САК е договорено оказване на адвокатска помощ и съдействие безплатно, при условията на чл. 38 от Закона за адвокатурата. Съгласно разпоредбата на чл. 38, ал. 2 от ЗА, в посочената хипотеза адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, което се определя от съда, в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В случая и при съобразяване на материалния интерес по делото, възнаграждението следва да бъде определено по чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като изчислено съобразно посочената разпоредба възлиза на сумата от 480 лева с ДДС (предвид доказателствата за регистрация), по уважения иск. С оглед изхода на делото и на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА ответникът следва да бъде осъден да заплати посочената сума на адвокат А. Д. от САК, пълномощник на ищеца А. Х. Г..

Мотивиран от горните съображения, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявения от А. Х. Г., ЕГН *****, с адрес: обл. Стара Загора, общ. Братя Даскалови, с. М., ул. „И.К. **“, чрез адвокат А. Д., член на САК, личен № ***, със съдебен адрес и адрес за призоваване: гр. София, р-н „С.“, ж.к. „Я.“, ул. „Х.О. ***, тел. *****, със съдебен електронен адрес за призоваване: ***, срещу „Неткредит“ ООД, ЕИК

201253421, със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1797, р-н „Изгрев“, ул. „Лъчезар Станчев“ (Литекс Тауър), № 3, ет. 10, представлявано от И.Н.Х.-С., иск да бъде прогласен за недействителен договор за потребителски кредит № 202210130447510058 от 13.10.2022 г., сключен между А. Х. Г., ЕГН *****, в качеството му на кредитополучател и „Неткредит“ ООД, ЕИК 201253421, в качеството му на кредитодател на основание чл. 26, ал. 1, предложение първо от ЗЗД, във вр. с чл. 22 от Закона за потребителския кредит, във вр. с чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО между А. Х. Г., ЕГН *****, с адрес: обл. Стара Загора, общ. Братя Даскалови, с. М., ул. „И.К. **, чрез адвокат А. Д., член на САК, личен № ***, със съдебен адрес и адрес за призоваване: гр. София, р-н „С.“, ж.к. „Я.“, ул. „Х.О. ***, тел. *****, със съдебен електронен адрес за призоваване: antonii.dimitrov@gmail.com и „Неткредит“ ООД, ЕИК 201253421, със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1797, р-н „Изгрев“, ул. „Лъчезар Станчев“ (Литекс Тауър), № 3, ет. 10, представлявано от И.Н.Х.-С., че клаузата на чл. 6 от договор за потребителски кредит № 202210130447510058 от 13.10.2022 г., сключен между А. Х. Г., ЕГН *****, в качеството му на кредитополучател и „Неткредит“ ООД, ЕИК 201253421, в качеството му на кредитодател, е нищожна на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 26, ал. 4 от ЗЗД, като противоречаща на добрите нрави.

ОСЪЖДА „Неткредит“ ООД, ЕИК 201253421, със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1797, р-н „Изгрев“, ул. „Лъчезар Станчев“ (Литекс Тауър), № 3, ет. 10, представлявано от И.Н.Х.-С. да заплати А. Х. Г., ЕГН *****, с адрес: обл. Стара Загора, общ. Братя Даскалови, с. М., ул. „И.К. **, сумата от 60 (шестдесет) лева, платена държавна такса

ОСЪЖДА „Неткредит“ ООД, ЕИК 201253421, със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1797, р-н „Изгрев“, ул. „Лъчезар Станчев“ (Литекс Тауър), № 3, ет. 10, представлявано от И.Н.Х.-С. да заплати на адвокат А. Д., член на САК, личен № ***, със съдебен адрес и адрес за призоваване: гр. София, р-н „С.“, ж.к. „Я.“, ул. „Х.О. ***, тел. 089 430 9 440, съдебен електронен адрес за призоваване: *** сумата от 480 (четиристотин и осемдесет) лева с ДДС, адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна правна помощ на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – Стара Загора в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Чирпан: _____